

Arrest

nr. 84 402 van 10 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 26 april 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 20 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. VERMEIREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker doet op 4 maart 2009 een melding van aanwezigheid bij de stad Gent. Verzoekster meldt op 24 april 2009 eveneens haar aanwezigheid bij de stad. Beiden worden in het bezit gesteld van een bijlage 3ter.

Verzoeker doet op 19 augustus 2009 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als zelfstandig burger van de Unie. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 8.

Verzoekster dient op 23 september 2009 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als familielid van een burger van de Unie in. Dezelfde dag dienen hun twee kinderen een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als bloedverwanten in neerdalende lijn van een burger van de Unie. Zij ontvangen allen een bijlage 8.

Op respectievelijk 12 en 14 oktober 2009 worden beide verzoekers en hun twee kinderen in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 20 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zowel ten aanzien van verzoeker als ten aanzien van verzoekster de beslissingen die een einde stellen aan het verblijfsrecht van meer dan drie maanden, aan verzoekers ter kennis gebracht op 27 maart 2012. Dit betreffen de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij ten aanzien van eerste verzoeker een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 42 bis en 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 en 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan he recht op verblijf van (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als zelfstandige dd. 19-08-2009 en verkreeg de verklaring van inschrijving (bijlage 8) dd. 14-09-2009 gevolgd door de E-kaart dd. 12-10-2009. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit het administratief dossier blijkt dat de zelfstandige activiteiten werden stopgezet op 26-08-2009, nog voor betrokkene een inschrijving bekwam (cfr bijlage 8 dd 14/9/09). Bijgevolg voldeed betrokkene niet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige overeenkomstig artikel 40 § 4, 1° - van de wet van 15-12-1980 op het moment dat hij zijn inschrijving als zelfstandige bekwam. Betrokkene misleidde dus de Belgische autoriteiten. Deze misleiding was wel degelijk van doorslaggevend belang voor de erkenning van het verblijfsrecht. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse cif misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een volledig leefloon in 1ste categorie als samenwonende persoon, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in artikel 40 § 4 van de wet van 15-12-1980 en daarenboven een onredelijk belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene zijn verblijfsrecht verkreeg Op frauduleuze wijze (art 42 septies —wet 15.12.1980), hij heden nog steeds niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige noch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 § 4, 1° en 2° - wet van 15-12-1980) en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis § 1 en artikel 42 septies van de wet van 15-12-1980."

De tweede bestreden beslissing met name de beslissing waarbij ten aanzien van tweede verzoekster een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 42 ter § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de unie waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene overeenkomstig artikel 42ter §1,1° van de wet van 15-12-1980.

Betrokkene kan eveneens het recht op 'verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene een economische activiteit uitoefent. Daarnaast blijkt uit het dossier dat zowel betrokkene als de partner van betrokkene, beiden een volledig leefloon van het OCMW ontvangen in 1ste categorie, wat een duidelijke indicatie is dat betrokkene geen economische activiteit uitoefent en geen beschikker is van voldoende bestaansmiddelen kan zijn, aangezien de bestaansmiddelen voorzien worden door de Belgische overheid en betrokkene hiervan dus ten laste is."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voeren verzoekers een manifeste beoordelingsfout aan. Zij lichten hun middel als volgt toe:

"Dat in eerste instantie dient te worden opgemerkt dat de feitelijke motivatie van de bestreden beslissing niet correct is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dan wel niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid maar de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet "onredelijk" tot zijn besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7december2001).

Dat derhalve de concrete feitelijke gegevens, waarop de bestreden beslissing gesteund is, niet correct zijn gezien verzoekers op heden wel degelijk als beschikkers van voldoende bestaansmiddelen dienen te worden beschouwd aangezien mevrouw A.G.A. (...) over een tewerkstelling beschikt (zie stuk 4), verzoekers zich niet meer wenden tot het OCMW en dit ook werd vervat in een verklaring van afstand (zie stuk 5) en zij dus wel aan de voorwaarden voldoen zoals uiteengezet in art. 40 §4 Wet 15.12.1980 en verzoekers op heden dus al evenmin kunnen beschouwd worden als een onredelijke belasting van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk.

Dat derhalve de concrete feitelijke gegevens, waarop de bestreden beslissing gesteund is, niet correct zijn gezien verzoekers over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van de sociaal bijstandstelsel van het Rijk en mevrouw A.G.A. (...) ook bewijst dat zij wel over een autonoom verblijfsrecht beschikt gelet op haar tewerkstelling zoals bedoeld in art. 40 §4 Wet 15.12.1980.

Ook ingeval mevrouw A.G.A. (...) zelf niet zou beschikken over een autonoom verblijfsrecht kan er slechts gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de unie een einde worden gesteld aan haar verblijfsrecht wanneer er een eind wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de heer A.A.M.(...), echtgenoot-burger van de unie die zij vervoegd heeft. A.G.A. (...) heeft haar verblijfsrecht van september 2009. De (gemachtigde van) de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft aldus wel onredelijk en onverantwoord laat een beslissing tot intrekking genomen aangezien volgens het dossier blijkt dat de haar echtgenoot de heer A.A.M. (...) reeds frauduleus" zou hebben gehandeld een week na zijn initiële aanvraag tot verblijf.

Hoe dan ook diende (gemachtigde van) de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk rekening te houden met de duur van het verblijf van mevrouw A.G.A. (...) in het Rijk, haar gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoekster binding heeft met haar land van oorsprong.

In casu houdt verzoekster reeds bijna drie jaar wettig verblijf in het Rijk.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende correct gemotiveerd is (schending van de formele motiveringsplicht) en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren.

De beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen

Dat dit in casu niet is gebeurd."

2.2. Verweerder merkt in de nota met opmerkingen vooreerst op dat het middel uitsluitend gericht is tegen de tweede bestreden beslissing met betrekking tot tweede verzoekster. Verweerder meent dat het verzoekschrift geen middel bevat dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing zodat het beroep tegen deze beslissing onontvankelijk is.

De Raad merkt op dat waar verzoekers het niet eens zijn met de motieven, nu zij menen thans wel degelijk beschikkers van voldoende bestaansmiddelen te zijn, hun middel betrekking heeft op beide beslissingen, vermits in beide beslissingen wordt gemotiveerd dat verzoeker respectievelijk verzoekster niet als beschikkers van voldoende bestaansmiddelen kunnen worden beschouwd. Gezien het middel gericht is tegen beide bestreden beslissingen, is het beroep ten aanzien van beide beslissingen onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissingen wordt telkens verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 42*bis* en 42*septies*, respectievelijk artikel 42*ter*, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name wordt gemotiveerd waarom een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoekers. Zo motiveert verweerder ten aanzien van verzoeker dat hij niet langer een zelfstandige activiteit uitoefent, noch beschouwd kan worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel. Daarenboven motiveert verweerder dat verzoeker zijn verblijfsrecht op frauduleuze wijze heeft verkregen. Ten aanzien van verzoekster motiveert verweerder dat een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot *in functie* van wie zij haar verblijfsrecht bekwam. Tevens kan zij geen recht op verblijf behouden in eigen hoofde daar zij noch een economische activiteit uitoefent noch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan worden beschouwd.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* bij beide beslissingen is bereikt. Waar verzoekers betogen dat de bestreden beslissingen niet op correcte feitelijke gegevens zijn gesteund en onredelijk en onverantwoord laattijdig werden genomen, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Het wordt niet betwist dat verzoeker een verblijfsrecht heeft verkregen, op grond van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, met name als zelfstandig EU-onderdaan. Evenmin wordt betwist dat verzoekster voor het bekomen van haar verblijfsrecht beroep heeft gedaan op het verblijfsrecht van haar echtgenoot.

Verzoekers wijzen erop dat de concrete feiten waarop de bestreden beslissingen steunen, evenwel niet correct zijn, nu zij wel degelijk als beschikkers van voldoende bestaansmiddelen kunnen worden beschouwd. Verzoekster is thans tewerkgesteld en beiden doen geen beroep meer op het OCMW, zodat zij beiden als beschikkers van voldoende bestaansmiddelen dienen te worden beschouwd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting,

Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit de door verzoekers bijgebrachte documenten blijkt dat het arbeidscontract op naam van verzoekster werd afgesloten op 5 april 2012, voor een tewerkstelling vanaf 6 april 2012. De verklaringen van beide verzoekers, met name dat zij afstand doen van de hulpverlening van het OCMW, werden op 1 april 2012 afgelegd. De bestreden beslissingen werden evenwel genomen op 20 februari 2012, zodat de nieuwe situatie waar verzoekers naar verwijzen, dateert van ná de bestreden beslissingen.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069).

Verzoekers tonen met het arbeidscontract van 5 april 2012 en de verklaring van afstand van OCMW-steun van 1 april 2012 niet aan dat verweerder zich op het ogenblik van de bestreden beslissingen steunde op onjuiste feitelijke gegevens. Verzoekers tonen niet aan dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissingen, met name 20 februari 2012, wel degelijk als beschikkers van voldoende bestaansmiddelen konden worden beschouwd, zodat zij niet aantonen dat de feiten waarop verweerder zich steunde voor het nemen van de bestreden beslissingen onjuist of onvolledig waren. Ten overvloede stelt de Raad vast dat ten aanzien van verzoeker niet enkel wordt gemotiveerd dat verzoeker niet kan worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, doch ook dat hij zijn verblijfsrecht op frauduleuze wijze heeft bekomen en er op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet een einde wordt gesteld aan zijn verblijf.

In tweede instantie lijken verzoekers aan te geven dat verweerder onredelijk en onverantwoord laattijdig een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht heeft genomen, gezien verzoeker reeds een week na zijn initiële aanvraag tot verblijf “*frauduleus*” gehandeld zou hebben.

Zoals hoger reeds werd aangegeven, wordt verzoekers’ verblijf beëindigd op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Artikel 42septies voorziet geen termijn waarbinnen het verblijfsrecht na het toekennen ervan zou mogen worden ingetrokken. Bovendien toont de vaststelling dat verzoeker reeds een week na het indienen van zijn aanvraag fraude pleegde, niet aan dat verweerder op dat ogenblik reeds kennis had van deze fraude. Integendeel blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker zijn verblijfsrecht bekomen heeft op grond van de misleidende informatie die hij aan de overheid heeft voorgelegd. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat verweerder “onredelijk of onverantwoord laat” het verblijfsrecht van verzoeker heeft beëindigd.

Verzoeksters verblijfsrecht werd beëindigd op grond van artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet, zoals verzoekers terecht aanvoeren, in een termijn van drie jaren na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, waarbinnen door de minister of zijn gemachtigde een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht, wanneer er een einde gesteld wordt aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie, die zij hebben vervoegd. Verzoekster diende een aanvraag tot inschrijving in op 23 september 2009 en ontving dezelfde dag een bijlage 8, zodat verzoeksters verblijfsrecht ten vroegste op 23 september 2009 werd toegekend. De bestreden beslissing, genomen op 20 februari 2012 stelt bijgevolg een einde aan het verblijfsrecht na twee jaar en vier maanden. Verweerder beëindigde verzoeksters verblijfsrecht aldus binnen de wettelijk voorziene termijn van drie jaar. Bovendien heeft verweerder geenszins getalmd met het beëindigen van verzoeksters verblijfsrecht nu deze op dezelfde dag werd beëindigd als de beslissing waarbij een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot.

Tenslotte voeren verzoekers aan dat verweerder rekening diende te houden met de duur van verzoeksters verblijf, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij binding heeft met haar land van oorsprong. Uit de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster blijkt dat verweerder niet zonder meer een einde stelde aan verzoeksters verblijf nu het verblijf van haar echtgenoot werd beëindigd, doch dat werd nagegaan of verzoekster in eigen hoofde haar verblijfsrecht kon behouden. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met haar gezins- en economische situatie. Evenwel stelde verweerder vast dat verzoekster geen economische

activiteit uitoefent en dat zowel verzoekster als haar echtgenoot een volledig leefloon van het OCMW ontvangen, zodat zij ook niet als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan worden beschouwd. Verzoekers tonen niet aan dat deze vaststelling is gebaseerd op onjuiste feitelijke gegevens. Indien verzoekster zou doelen op haar nieuwe economische situatie kan worden volstaan met een verwijzing naar bovenstaande uiteenzetting waarin wordt uiteengezet dat de door verzoekster bijgebrachte documenten dateren van na de bestreden beslissing, zodat het verweerder niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Verzoekster zet verder geenszins haar sociale en culturele integratie uiteen die zou aantonen dat verweerder op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot een beslissing is gekomen.

Indien verzoekster meent dat zij, gelet op haar nieuwe economische situatie, in eigen hoofde een recht op verblijf heeft als werkende EU-onderdaan of beschikker van voldoende bestaansmiddelen, kan zij op grond hiervan een nieuwe aanvraag tot inschrijving indienen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of een manifeste beoordelingsfout worden niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN